

DEVLETE GİDİŞ YOLU PARTİ Mİ, TEBLİĞ Mİ?

TAKDİM

„Devlete Gidiş Yolu Parti mi, Tebliğ mi?“ başlığını taşıyan bu ilave; içinde bulunduğumuz bu harekâtın başlangıcını teşkil eden Köln-Barbaros Camii'nde 13 Ağustos 1983 tarihinde yapılan toplantıdan altı ay kadar önce kaleme alınmış, o tarihlerde yine Köln'de yapılan Hocalar Toplantısı'na getirilmişti.

Birer dosya halinde dağıtılan ve o gece okunup ertesi gün lehte veya aleyhte yazılı birer rapor vermeleri hocalardan istenmişti.

Fakat bunu haber alan o zamanki Millî Görüş idarecilerinin gelip müdahale etmeleriyle bu yazının müzakeresi şöyle dursun, okunmasına bile meydan verilmemiş, toplattırılıp talandan mal kaçırır gibi kaçırılmıştır.

İşte bu yazıdır ki, altı ay sonra meyvesini vermiş, Barbaros Camii'ndeki büyük toplantıya zemin hazırlamış, „Usul ve Metod“da bir inkılab meydana getirerek İslam'ın devlet olması yolunda Sünnet-i Seniyye'ye uygun bir çığır açmıştır. İşte bu yazıyı önemine binaen takdim ediyoruz!

başlamışlardır?

„Tevhid akidesi“ yani Allah'ın birliği inancı, nasıl dinin temelini teşkil eden bir mesele ise, insanoğlunun en çok şaşırıldığı ve şasırıldığı, ihmal ve terkedildiği bir meseledir. Tarih boyunca öyle olmuştur. Peygamberlerden sonra insanoğlu, hakiki yaratıcısını ve gerçek mâbudunu unutmuş, O'nun yerine hayalî yaratıcılar, uydurma ilâhlar bulmaya ve onlardan medetler ummaya çalışmıştır. Yani insanoğlu her nedense Tevhid inancını, Allah'ın birliği inancını yıkmakla dinden uzaklaşmaya ve dini yıkmaya

İslam Dini; ilk insan, ilk müslüman ve ilk peygamber Adem Aleyhisselam'la başlamış ve tarihi boyunca bütün peygamberler tarafından tebliğ ve telkin, ihya ve ikmal edilegelmiş ve nihayet son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.)'le son ve kemâl şeklini almıştır. Cenab-ı Hakk bu suretle en büyük nimeti olan dinini tamamlamış, hayatın manasını, yaratılışın gayesini bildirmiştir. İnsanoğluna söz, fil ve hareketlerinin nizam ve ölçülerini, kanun ve kaidelerini vazedmiştir. Ve yine bu suretle hakkı batıldan, imanı küfürden, Tevhid'i şirkten, itaati isyandan, saadeti şekavetten, helali haramdan, doğru yolu yanlış yoldan, elhasıl insanca yaşamayı vahşice yaşamadan ayırmıştır. Artık herşey neticede güneş gibi ortaya çıkmıştır.

İşte bütün peygamberler ve son Peygamber, insanı insan yapan ve insanca yaşamasının yolunu gösteren bu lahûfî sistemi ve ilahî nizamı tebliğ etmek ve hayatın her safhasına, devlet ve devletin her müessesesine hâkim kılmak için gelmişlerdir.

Bu muhterem zevat ve bu Peygamber kafilesi, İslam Dini'nin sayısız meseleleri arasından ilk önce hangisini gündeme getirmişler, bahis mevzuu etmişler ve işe nereden ve nasıl başlamışlardır?

„Tevhid“den işe başlamışlardır. Yani, Allah'ın birliğini ilan etmişler; zatında, sıfatlarında ve fiillerinde bir olduğunu, eşi ve benzeri bulunmadığını, mülk ve iktidarın O'nun elinde ve emrinde olduğunu, öldüren ve diriltenin O olduğunu ortaya koymuşlar ve açık açık bunların mücadelesini vermişler ve verirken de karşılıklarına çıkan ve çıkacak olan güç ve iktidarlardan, zalim ve putperest idarelerden asla korkmamışlar ve her türlü eza ve cezayı, ızdırıp ve işkenceyi göze almışlardır. Sövülmüşler, dövülmüşler, sürülmüşler, hakarete uğramışlar, taslanmışlardır; hatta bu yolda hayatlarını kaybedenler bile olmuştur.

„Tevhid“den, Tevhid akidesinden niye işe

başlamıştır. Buna binaen; gelen peygamberler de Tevhid akidesini ilan ederek işe başlamış ve bütün tebliğatını bu merkez etrafında, bu temel üzerine kurmuştur.

Günümüz insanını hatta müslümanını dinden uzaklaştırmak için Tevhid inancını, Allah'ın birliği esasını ihmal ederek ve unutturarak, günün şeytanları dini yıkmaya başlamışlardır. Ancak bir farkla: Açık açık Allah ikidir dememiş, falanı veya filanı O'nun yerine koyuyorum dememiş, ama icraat ve tatbikatiyle bunu icra etmiştir. Şöyle ki:

Milleti müslüman olan birçok memleketlerin başına geçen idareciler yarım asırdan fazla bir zamandan itibaren dinin bölünmez bir parçası olan devleti dinden ayırmışlar. Allah'ın hakkı olan hâkimiyeti yani kanun koyma salahiyetini millete veya belli şahıs veya şahıslara vermişler ve bunları putlaştırmışlar, Allah'a eş ve emsal kabul etmişlerdir. Bugün milleti müslüman olan hemen hemen bütün memleketlerde resmen ve âlenen Allah'ın kanunları kaldırılmış, bunların yerine put kanunları, tağutî düzenler getirilmiştir. Daha açığı, din ikiye bölünmüş: Dünya ve devlet işleri putlara ve tağutlara verilmiş, geriye kalan da Allah'a bırakılmıştır. Ve bu suretle Tevhid inancı resmen ve âlenen yıkılmıştır. Şimdi İslam memleketlerinde ve devletlerinde bir putperestlik alabildiğine hüküm sürmektedir ve bu putperestlik hareketi yavaş yavaş cemiyet hayatına, aile hayatına, hatta ferdin hayatına inmekte ve yerleşmektedir.

„Bu din lime lime bozulacaktır; ilk bozulan devlet idaresi, en son da namazdır!“ (A. b. Hanbel) diye tehlikeyi haber veren Allah Resulü (s.a.v.) boşuna mı söylemiştir?

„Bozulan dini ve din müesseselerini düzeltmek için nereden başlamalıdır?“ şeklindeki suale verilecek cevap: Nereden bozuldu ise oradan başlamalıdır. Din devletten bozulduğuna göre, önce devleti düzeltmek gerekir. Bunun için de devleti ele geçirmek lazım, devletin başındaki putçuları devletin başından uzaklaştırmak lazım...

Fakat, bu düzeltme işine nereden ve nasıl başlamalı ve kimler bunu başlatmalıdır? Bu soruların cevabı da: Peygamber nereden ve nasıl başlamış ise, işte oradan ve o şekilde başlamalı ve ulema başlatmalıdır. Çünkü, emanet ulemadır, mesuliyet ulemadır, peygamberlerin varisleri ulemadır. Tebliğ vazifesini peygamberlerden devralan onlardır, baş mesuller onlardır, ilk hesaba çekilecek de onlardır.

Devleti ele geçirmenin yolu:

Devleti ele geçirmenin başlıca iki yolu vardır. Bunlardan biri oyla ele geçirmek, diğeri de zorla ele geçirmek. Yani; parti ve partilik yoluyla ve oy çoğunluğuyla devleti ele geçirmek yolu vardır. Bir de topyekün bir milleti muhatap alarak ve onlara İslam'ın devlet hakkındaki hükümlerini açık açık anlatarak ve tebliğ ederek ve gelecek her türlü ceza ve işkenceleri de göze alarak ortaya çıkma yoludur.

İşte; bütün mesele bu iki yoldan birini tercih etme meselesidir, bu iki yoldan birine isabetli bir şekilde karar verme meselesidir. Bu da her iki yolu; özü, mahiyeti ve neticesi itibarıyla çok iyi bir şekilde tetkik etmek, hesap ve kitabını çok iyi yapmak gerekmektedir. Hangi yol İslam'ın ruhuna uygun, Peygamber'in sünnet'ine ve tatbikatına mutabık, hangisi değil?..

İşte; bu ve buna benzer soruları İslam'ın süzgecinden geçirmeden, kâr ve zararını hesap etmeden takib edilecek yol ve yapılacak hareketler akîm kalabilir, zarar getirebilir, kaş yapıyorum derken göz çıkarabilir. Dolayısıyla mesuller ağır vebalin altına girebilir. Sonra bu vebal, bir şahsı veya şahısları ilgilendirmekle kalmaz, bütün bir milleti, bütün bir insanlığı hatta gelecek nesilleri ilgilendiren, zararı onlara kadar intikal eden bir vebal, bir yanlışlık ve bir hatadır...

Birinci yolun, yani tebliğ yolunun, başka ifade ile, cemaatleşme yolunun Peygamber yolu, Mekteb-i İbrahim'in yolu ve dolayısıyla meşru ve mâkul bir yol olduğu her müslümanın kabul ve iman ettiği bir yoldur. Bunda kimsenin şek ve şüphesi yoktur ve olamaz. Feyizli, bereketli ve başarılı bir yol olduğu kadar da zor ve çetin olduğu, ter, gözyaşı, mal ve kan isteyen bir yol olduğunu izaha geçmeden önce, partilik yolunun kâr ve zararlarını kaydetmeğe çalışalım:

Acaba partilik yoluyla da hedefe doğru gitmek, Türkiye'nin bugünkü şartlarına göre meşru mudur? Kâr mı getirir yoksa zarar mı? İşte, hep birlikte bu yolun tetkik ve tahlilini yapalım. Hatta yapmak mecburiyetindeyiz:

1- PARTİCİLİK YOLU SIRAT-I MÜSTAKİM MİDİR?

Bugünkü partilik müessesesi İslamî bir müessesese midir? Partililik, mâlum olduğu üzere demokratik, yani beşerî bir müessesesidir; insan kafasının mahsulüdür, ithal malıdır, batıdan İslam âlemine gelmiştir. O halde İslamî değildir, yani Sırat-ı Müstakim değildir. İslamî olmayan bir metodla İslamî olan bir hedefe nasıl gidilir?!

İslam hem gayedir, hem metoddur. Yani İslam gayeyi bildirirken o gayeye giden yolu da yine kendisi getirmiş ve bildirmiştir. İnsana ve insan kafasına bırakmamıştır. Metod yanlış olursa, gayeden sapar; gayeye değil başka tarafa götürür ve bütün emekler boşa çıkar. Bunun için şöyle de diyebiliriz: „İslam dini gaye ile metodun bir terkididir!“ Bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. Cenab-ı Hakk, peygamberlerden söz ederken, onlar şöyle dediler diye buyurur:

„Hiç şüphesiz ki, ben size gönderilen bir peygamberim ve emin bir insanım. Binaenaleyh, Allah'tan korkup bana itaat edin ve ben sizden bir ecir de istemem; benim ecrim âlemlerin Rabb'i olan Allah'a mahsustur.“ (Şura, 106-109)

İşte, peygamberler böyle diyorlardı. Bunların ifade ve beyanlarında hem gaye vardır hem de metod. Gaye takva

ve itaat; metod ise emanettir (emin olmaktır), ihlastır. Emanettir: Yani tebliğ babında emanet sıfatı bulunacak; daha açık bir ifade ile: Güvenilir, inanılır ve itimad edilir bir insan olacak; hilesi, hiyaneti görülmemiş, duyulmamış biri olacaktır. Aynı zamanda ihlaslı olacak, makam ve mevki peşinde olmayacaktır.

Kavl-i leyyin:

Yerine göre yumuşak ve tatlı konuşmak da tebliğ metodu cümlesindedir. Cenab-ı Hakk, Hz. Musa ile Hz. Harun'u Firavun'a gönderirken onlara tebliğ metodunu da öğretmiş: „... **Ona kavl-i leyyin ile söyleyin, tebliğ edin!..**“ diye buyurmuştur. Peygamberimiz'e de Cenab-ı Hakk şöyle buyurmuştur: „**(Ya Muhammed!) Eğer sen katı kalpli, kaba sözlü olsaydın, onlar etrafından dağılır giderlerdi. O halde onları affet ve onlar için mağfiret dile ve işlerde onlarla istişare et.**“ (Âl-i İmran, 159)

Yakından tebliğe başlamak:

„Önce en yakın akrabayı uyar (onlara tebliğ et)!“ (Şura, 214)

Tariz ve telmih yolunu, yerine göre takib etmek:

„Bana ne oluyor ki, ben, beni yaratana ibadet etmiyeyim?!.“ (Yasin, 22)

Yerine göre hikmetle, mevize-i hasene ile veya mücadele-i hasene ile tebliğ etmek:

„Rabb'inin yoluna hikmetle, mevize-i hasene ile davet et ve en güzel mücadele ile onlarla mücadele et!..“ (Nahl, 125)

Açık, net ve tam bir cesaretle tebliğ etmek:

„Emrolunduğun şeyi (tam bir cesaretle ve hiç çekinmeden ve) açık açık tebliğ et, putperestlerin (tehditlerine) iltifat etme! O müstehzilere karşı seni korumaya biz yeteriz.“ (Hicir, 94)

Sabır:

Tebliğde sabır çok mühim bir esastır ve tebliğin temel şartıdır. Sabır sıfatına sahip olmayan ve bu manevî zirha bürünmeyen kimse tebliğ yapamaz. Bu hikmete binaen olsa gerek ki, Kur'an-ı Kerim, ikide bir sabır tavsiye etmekte ve Allah'ın yardımının sabredenlerle beraber olacağını sık sık hatırlatmaktadır. Buna dair yüzlerce ayet vardır. Bunlardan sadece iki tanesinin mealini veriyoruz ki, bunlar da ilk gelen Müddessir suresi ile Müzzemmil surelerinde yer almaktadırlar:

„Rabb'in için sabret!“

„Putperestlerin söylediklerine sabret ve güzellikle onların yanından ayrıl!“

Bu örnekler gösteriyor ki, İslam Dini hükümlerini vaz ederken, emir ve yasaklarını bildirirken, bunları insanlara tebliğ etme metodunu da bildirmiş ve öğretmiştir. Buna binaen **„İslamî olmayan bir metodla İslam tebliğ edilir mi?“** şeklindeki suale cevap vermek mümkün müdür?

Hakk yol bir tanedir:

Hakk yol bir tanedir. Bunun bir ifadesi de „Sırat-ı Müstakim“dir. Hakk yolun dışında kalan bütün yollar batıldır, dalalettir ve sayısızdır. „**Hakkın ötesinde dalaletten başka ne vardır?!.**“ (Yunus, 32). Allahü Zülcelal, Fatiha Suresi'nde Sırat-ı Müstakim'i beyan ettikten sonra, sayısız batıl ve sapıklık yollarını da iki noktada toplamış, bunlardan birinin „Gazab“ yolu, diğersinin de „Dalalet“ yolu olduğunu beyan etmiştir.

Demokratik temele dayanan partilik, bu üç yoldan hangisine girer? Sırat-ı Müstakim peygamberlerin yolu olduğuna göre ve demokratik düzen de peygamberlerin yolu olmadığına göre netice itibarıyla: Öyle ise partilik gazab veya dalalet yoludur demekten başka ne söylenebilir?

Kur'an'ın getirdiği tebliğ ve davet metodu:

Hikmet yolu, mev'ize-i hasene yolu ve en güzel mücadele ile mücadele etme yolu olmak üzere üç kısımdır. Demokratik yol bunlardan hangisine girer? Bu suale de cevap vermek gerek. Buyurun, bunun cevabını siz verin!

Birçok ayet-i kerime'lerde müslüman olmayanların takib ettikleri yollar „heva ve hevesle“ tavsif edilmektedir. Demokratik yollar, daha geniş manada İslam'ın dışındaki bütün yollar heva ve heves yolu değil midir? Bu soruya kim hayır diyebilir?!

„İşte bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna uyun! Başka başka yollara uymayın! Sonra tefrikaya düşer, Allah'ın yolundan uzaklaşırsınız.“ (En'am, 153)

Demokratik düzene dayanan particilik Sırat-ı Müstakim'in dışındaki yollardan biri değil midir? Dolayısıyla Allah'tan, Allah'ın rızasından uzaklaştıran yollardan sayılmaz mı? Bu kabil sorulara nasıl cevap verilecek?!

2- Particilik yolu, bölücülük yolu değil midir?

İslam, bütün emir ve yasaklarında birleştiricidir; birliği ve beraberliği hedef almıştır ve farz kılmıştır. Bölücülüğü yasak etmiş ve haram kılmıştır. Particilikte rekabet vardır, kıskançlık vardır, haset vardır; „Sen öl, ben yaşayayım!“ fikri hâkimdir. Çünkü, iktidar olma veya iktidarda kalma hırsı ve ihtirası vardır. Bütün bunların bulunduğu bir sistemde vahdetten, birlikten bahsetmek mümkün müdür? Hedefiniz hak da olsa, niyyetiniz sağlam da olsa anlatamazsınız; araya rekabet girer, haset girer. Bunlar ise kulakları tıkar, gözleri perdeler; aka kara, karaya ak derler. Ne söylerseniz fayda vermez. Sözü uzatmaya ne hacet?! Adı üzerinde „Parti“ demek, birliği, bütünlüğü parti parti yapıp bölmek ve parçalamak demektir. İşte particiliğin temeli bu, mahiyeti bu, özü bu!.. Bölmenin de ötesinde fertler arasında düşmanlık koyar; babayı evlada, karıyı kocaya, kardeşi kardeşe düşman ettiği görülmüş midir?..

O halde böyle olan bir sistem İslamî olur mu? Böyle bir sistemle İslam hedefine, İslam devletine gidilir mi?..

3- Günün Türkiye'sinin şartlarına göre hedef ve gayenin gizli tutulması mecburiyeti vardır. Yani „Bizim hedefimiz bir İslam devleti kurmak, Şeriat'ı hâkim kılmaktır!“ diyemezsiniz. Derseniz ne olur? Partiniz hemen kapatılır, değil mi? Ya ne yapacaksınız? Yuvarlak kelimeler kullanacaksınız, tevîl ve tefsir yoluna gideceksiniz; hesaba çekildiğiniz zaman da „Hayır!“ diyeceksiniz. Peki! Davayı nasıl ve ne şekilde anlatacaksınız? Sonra particilikteki bu gizlilik „Tebliğ“ metodunun ruhuna ve usulüne muhalif olmaz mı? **„Emrolunduğun şeyi açık açık anlat!“** mealindeki ilahî emre aykırı olmaz mı? Belki gizli gizli bir takım insanlara tebliğ edeceksiniz, onları bu suretle uyuracaksınız. Fakat, tehlikeli gördüğünüz idarecilere ve kanun adamlarına tebliğ edemeyeceksiniz; onlara İslam'ın devletini anlatıp onları uyaramıyacaksınız, kanun koyma yetkisini Allah'tan başkasına vermenin şirk olduğunu onlara da anlatıp tebliğ görevinizi yapamıyacaksınız. Kıyamet gününde bunlar sizden davacı olurlarsa ne cevap vereceksiniz?..

4- Taviz verme:

Günün Türkiye'sinin şartlarına göre ve partiler kanununa göre, taviz üstüne taviz vereceksiniz. Bir kere parti tüzüğünü hazırlarken rejimin, laik düzenin, kemalizmin, partiler kanununun dışına çıkamıyacaksınız. Üstelik, bütün bunlara sadık kalacağınıza, bağlı kalacağınıza hatta koruyacağınıza söz vereceksiniz. Belki de yemin edeceksiniz! Parti binalarına putun resmini asacaksınız, karşısına geçip divan duracaksınız. Bayramlarında günün manasına göre beyanat vereceksiniz, meclis kürsülerinde İslamî olmayan yeminle yemin edeceksiniz. Ve bu yeminlerle meşru olmayan şeylere hatta şirk olan, şirk şaibesi olan anayasalara, devrimlere,

laik düzene bağlı kalacağınıza ve bunları koruyacağınıza sadakat sözü vereceksiniz...

Binaenaleyh, bütün bunlara şer'an cevaz var mı? Hz Muhammed (s.a.v.) böyle bir şey yapmış mıdır? Taviz verdiği takdirde Allah'ın yardımı tecelli eder mi?..

Gayri meşru bir şey üzerine yemin etmek caiz değildir: „Bir kimse Allah'ın isimlerinden başka bir şey üzerine yemin ederse şirke düşmüş olur.“ (A. b. Hanbel, Tirmizi; hadis-i hasen) Deylemi'nin kaydettiği bir hadis de şu mealde: **„Bir kimse Allah'ın isimlerinden başka bir şey üzerine yemin ederse o, Allah'tan değildir.“**

Belki bazıları diyecek ki, biz yemin ederken niyyetimiz başkadır, başka bir şeyi aklımıza alıyoruz. Böyle bir niyyetle acaba kurtulabilir mi? Bakınız Peygamber (s.a.v.) ne buyurur:

„Yemin; yemin edenin niyyetine göre değil, ettirenin niyyetine göre hüküm alır.“ (Müslim, İbn-i Mace)

Taviz vermek felakettir; Allah'ın yardımının kesilmesine sebep olur. Üstelik dünyada da ahirette de iki kat azaba müstehak kılar. Taviz verenler, ne bir dost ne de bir yardımcı bulamazlar. Buna dair birçok ayet vardır. Bunlardan sadece ikisine işaret edelim:

„Dinlerine tabi olmadıkça ne yahudiler ne de nasraniler senden razı olmazlar. De ki: Doğru yol, ancak Allah'ın gösterdiği yoldur. İlim geldikten sonra, onların heva ve heveslerine uyarsan, Allah'ın azabından seni kurtaracak ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.“ (Bakara, 120)

Bu ayeti tahlil ettiğimiz takdirde:

a) Hidayet yolu ancak İslam'dır, ancak İslam'ın gösterdiği yol, hakka ve hedefe götürür. Başka herhangi bir yol değil; Ve bu arada parti yolu da değil.

b) İslam'ın gösterdiği yol, ilim yoludur. Bunun dışındaki bütün yollar cehil ve cehalet yoludur. Cehalet yolu ise, hüsrana ve felaketten başka bir işe yaramaz. Binaenaleyh, İslamî olmayan parti de bu hükme tabi değil midir?

c) Particilik yolu heva ve hevesten ibarettir. Allahü Zülcelal: **„Sana ilim geldikten sonra, onların heva ve heveslerine tâbi olursan...“** diye buyurmakta ve gönderdiği hidayet yolunun dışındaki bütün yolların heva ve heves yolu olduğunu beyan etmektedir.

d) Yardım tecelli etmez:

Allah'ın gösterdiği hidayet yolunu bırakıp da İslamî olmayan ve aynı zamanda kâfirlerin heva ve heveslerinden ve oyunlarından ibaret olan gayri-İslamî sistemlere göre kurulan particilik yolundan gidenlere Allah yardım etmez. Üstelik azab eder, hüsrana uğratır, kurtaran da bulunmaz.

O halde hangi yönden ele alırsanız alın, İslam'ın tasvib ve tavsiye etmediği bir yol ile gayeye gidilir mi? **„Kim bu dinde olmayan bir şeyi ihdas ederse, o şey merduttur, reddedilir,“** (İbn-i Mace, Ebu Davud) mealindeki hadis-i şerif de her halde bu babda mühim bir ikaz mahiyeti taşımaktadır. Bu şekilde varid olacak itirazlara da cevap vermek mecburiyetindedir. Veremezseniz müşkil duruma düşersiniz.

Taviz verme kapısını sıkı sıkıya kapayan bir ayet:

„Ya Muhammed! Seni, sana vahyettiğimizden ayırıp başka bir şeyi bize karşı uydurman için uğraşırlar. İşte o zaman seni dost edinirler. Seni pekiştirmemiş olsaydık, yemin olsun ki, az da olsa onlara meyledecektin (taviz verecektin). O takdirde sana, hayatın da ölümün de kat kat azabını taddırırdık. Sonra bize karşı bir yardımcı da bulamazdın.“ (İsra, 73-75)

5- Particilikte hissiyatın hâkim olması:

Particilikte genellikle hisler konuşur; aklın, ilmin hakikatın pek yeri yoktur. Mertlik yoktur, politika vardır, yalan vardır, hile vardır, palavra vardır, döneklik vardır... Siz yapmazsanız

dahi, karşı tarafların sermayesi bunlardır; bunları yapacaklardır, iftiralar yağdıracaklardır. Siz bunlara cevap vermekle başa çıkamazsınız. Herkesin de yanibaşına gidip hakikatları anlatamazsınız, buna her zaman imkân bulamazsınız.

Siz bir partisiniz: Davanız hak, hedefiniz hak, samimisiniz. Ancak karşınızda beş tane, on tane parti vardır. Hepsi sana hücum edecek, hepsi sana çamur atacak; sen bir söyleyeceksin, onlar on söyleyecekler, sen bir yazacaksın, onlar on yazacaktır; hem de yalan, iftira yazacaklar. Esasen, particiliğin temelinde yahudinin bu oyunu var.

Bütün bunlar müvacehesinde hakkı tebliğ etmek, hakkı inandırmak, hakkın etrafında cemaatler toplamak mümkün müdür? Ama, tebliğ yolunda bu çeşit hücumlara, iftira ve yalanlara cevap vermek daha kolay olmaz mı? Daha inandırıcı olmaz mı?

6- Zümrecilik:

Particilik zümreciliktir, zümreleşmedir. Herkes kendi partisinde, kendi safında yerini alacak, partisinden kolay kolay ayrılmayacaktır; „Partim, partim!..“ diyecek, partisini herkese ve her şeye tercih edecektir. En kuvvetli delili getirseniz de, en bilgili hocayı gösterseniz de inanmayacak ve kabul etmeyecektir. Hatta partinizin başına Hz. Ebu Bekir gelse dahi, ona da bir kulp bulup takacaklar, ona da çamur atacaklardır ve gözden düşürmeğe çalışacaklardır...

Vaizsiniz, müftüsünüz, siyasî görüşünüz ortaya çıkmadan seni cami kürsülerinin önünde gözyaşları arasında dinleyenler, siyasî görüşüne ters düşüğünüz günden itibaren artık sizi terkederler ve bir daha sizi dinlemezler. Türkiye’de maalesef bunun birçok örnekleri görülmüştür.

Çünkü, particilikte ölçü parti zihniyetidir. Hadiseler ve insanlar hep bu zihniyete göre değerlendirilir. Hakk ve adalet mefhumları particilikte aranmaz ve nihayet, parti menfaati için akı kara, karayı ak göstermekten çekinilmez.

7- Particilik İslâmî bir zemine oturmadığından; yani söz, fiil ve hareketler, değişmez İslam kanun ve kaidelerine göre olmadığından daha çok fikirlere istinad ettiğiinden ihtilaflar çıkacak: „Vay sen fazla ileri gittin, vay sen de çok gerilerde kaldın, sen korkuyorsun, sen de delisin, partiyi kapatacaksın...“ gibi sözler ne yapacak? Zaman zaman parti içi bölünmelere, ayrılmalara sebep olacaktır. Çünkü, Türkiye’nin şartlarına göre kurulmuş bir parti kapalı çalışacaktır. Kapalılığın seviyesini ve ölçüsünü tayin etmek de çok zordur.

8- Ajanların sızma tehlikesi:

Alenî çalışmalarda herşey ortada olduğu için, ajanların sızma tehlikesi azdır. Fakat siz gayenizi gizler, olacağınızdan başka türlü gözükürseniz, bu hal şüphe uyandırır ve sırlarınız ifşa edilir.

9- Meşru bir gaye, gayr-i meşru bir vasıtayı meşru kılar mı?

İslam Dini metodunu da beraber getirdiğine göre, böyle bir soruya „Evet, kılar!“ şeklinde cevap vermek mümkün müdür? Ayrıca particilik, İslâmî olmayan bir rejime göre kurulduğundan o rejimi, o küfür rejimini zimnen kabul etmiş ve halka karşı, meşru olmayan, şer’an caiz olmayan bir rejimi meşrulaştırmış olmaz mı? Bu da İslâmî kuruluş için felaket olur.

10- Particilikte parti taassubu hâkimdir:

Particilikte, maalesef „Hakk“ mefhumu değil parti zihniyeti ve parti taassubu hâkimdir. Genellikle herkes partisi saflarında yerini almıştır. Saflarını değiştirmek, ancak parti taassubunu ve parti çemberini kırmakla mümkündür. Fakat, bu imkân yine particilik yoluyla olur mu? Elbette olmaz! Çünkü kulaklarını ve gözlerini parti taassubu kapamış ve

tkamıştır. O halde partinize diğer partilerden adam kaydırmak mümkün değildir. Ne söylerseniz söyleyin, en güçlü, en muteber adamları işin başına getirseniz de yukarıda gördüğünüz gibi, yine de fayda vermez...

O halde parti taassubunu ve zincirini kırmak için tek bir yol vardır. O da „Tebliğ ve cemaatleşme“ yoludur. Parti damgasını üzerinizden atar da tebliğ yoluna girerseniz, sözünüz tesir eder ve kabul görür.

11- Alaşağı etme tehlikesi vardır:

Siyasî ekseriyeti temin edip iktidara gelseniz dahi, zinde kuvvet diye tabir ettikleri çevreler ihtilal yapabilirler ve sizi alaşağı ederler. Halk da buna mukavemet edemez. Çünkü halk, Mekteb-i İbrahim’den geçmemiştir. Parti yoluyla bu ruhu, siz halka kolay kolay veremezsiniz. Şehid olma aşk ve şevkine sahip kılamazsınız...

12- Parti yoluyla devlete gitme sünnet’e aykırı mıdır?

Cemiyetleşme ve cemaatleşme halindeki yol; ilahî sünnet’e ve peygamberlerin adetine uygun olan bir tebliğ yoludur. Peygamberler tebliğ yolunu tutmuşlardır; Yılmadan, yorulmadan, korkmadan, çekinmeden, açık açık davayı ortaya koymuşlar, ayet okumuşlar, mucizeler göstermişler; fakat bu uğurda çekmedikleri de kalmamış, laf işitmişler, işkencelere mâruz kalmışlar. Bu uğurda hayatlarını kaybedenler de olmuştur. Hz. Muhammed’in (s.a.v.) ve Onun sahabesinin çalışmaları ve çektikleri ortadadır. Her türlü işkenceye tabi tutulduktan sonra evlerini, yer ve yurtlarını terk ederek, hicrete mecbur edildiler. Yani dövüldüler, sövüldüler, şehid verdiler... Ondan sonra Cenab-ı Hakk, onlara yardım etti, onlara muvaffakiyetler verdi, onlara devlet verdi.

Demek oluyor ki; bir millet, büyük bir imtihan geçirmeden ve en büyük nimetlerden biri olan devlete layık olduklarını bilfiil isbat etmeden kendilerine bu nimet verilmemiş, verilmiyor ve verilmeyecektir. Bunu bir kere noktalamak gerekmez mi?

Particilikte kayde değer dövülme var mı, sövülme var mı, sürülme var mı?.. Eee! Kimsenin burnu kanamayacak kimse evinden ve yerinden sürülmeyecek, hapse atılmayacak, buna rağmen herkes mücahid kesilecek de dört-beş senede bir sandık başına gidip oy pusulasını sandığa atacak ve sandıktan çıkıp İslam’ın devletinin başına gelecek! Öyle mi?!. Nerede bu bolluk! Bu Sünnetullah’a aykırıdır!..

Allah gerçek mü’minleri sahte mü’minlerden ayırmadan ve ortaya çıkarmadan ve bir kısım şehidler verdirmeden, adilleri zalimlerden ayırmadan, mü’minleri anırdırmadan, mücahidleri ve sabredenleri ortaya koymadan Allah, kimseye ne yardım eder ne de devlet verir. İlahî kanun bu, sünnet-i seniyye bu!..

Tarihe baktığımız zaman görürüz ki, fetihler hep tebliğ ve cihad yoluyla olmuştur. Hicretten önce Mekke ve Medine’deki müslümanların İslam’a kazanılması, Mekke’nin fethi, Arab yarımadasının fethi, Türkler’in İslam’ı kabulü ve nihayet İslam’ın, dünyanın üç mühim kıtasına yayılması hep tebliğ ve cihad yoluyla olmuştur. Son örnek olarak göstereceğimiz İran’daki İslam inkılabı parti yoluyla ve oyla değil, tebliğ ve cemaatleşme yoluyla olmuştur.

Parti veya particilik yoluyla İslam’ın hâkim olduğuna, tarihten günümüze kadar tek misal vermek mümkün değildir. Malezya’da Malezya müslümanları, parti yoluyla büyük bir inkişaf kaydettiler, her sahada varlık gösterdiler. İktidara gelmelerine kılpayı kaldı. Seçime yakın bir zamanda İslam düşmanları demokratik oyunlardan birini oynadılar. Müslümanların iktidara gelme işi suya düştü. Zaten, demokratik sistem ve ona dayanılarak kurulan partiler sistemi, siyonizmin bir oyunu değil midir?

Afganistan da bizim için yine ibret verici bir örnek değil midir? Müsbet partiler hatta İslam partisi ismi altında partiler kurulduğu halde inkişaf edemedi. Parti çalışmaları da suya düştü. Ve nihayet tebliğ ve cihad metoduna sarıldılar ve Allah'a şükür büyük bir inkişaf kaydedip, bir taraftan küfrün belini kırarken bir taraftan da İslam ve iman gücünü dünyaya yeniden duyurdular ve tanıttılar. Şayet Afgan cephesinde mücahidler arasında zaman zaman çıkan bazı anlaşmazlıklar varsa, bu da vaktiyle kurulmuş olan partilerin bıraktığı kötü ve bölücü neticeleridir. İşte, partililik o kadar muzir bir sistem ki, Rus keferesinin karşısında ölüm-kalım savaşları verilirken bile kötü tesirini sürdürüyor, en azından yekvücut hale gelmelerine engel oluyor. İşte parti bu!.. (Biz de Cezayir'i en bariz örnek olarak verebiliriz. Parti yoluyla % 85'den fazla oy aldığı halde alaşağı ettiler!)

Demek oluyor ki, mârifet, muvaffakiyet ve akıbet oyda değil, zordadır. Esasen, Kur'an'da şu hakikat sık sık hatırlatılmaktadır: „**Akıbet müttakileridir!**“, yani takva ehlinindir. Takva ise bir yahudî oyunu olan partililiği takibde değil; İslam'ın emrettiği usul ve metodunu takib etmektedir.

Tebliğ metoduna geçmeden önce, parti ile ilgili iki meseleye de kısaca temas edelim: Bunlardan biri İslam'a göre, İslam anayasasına göre parti kurulabilir mi? Bu mesele bir tartışma mevzuudur, münakaşası yapılabilir. İkinci mesele ise, İslam, daha açığı Kur'an iki çeşit partiden söz etmektedir. Bunlardan biri „**Hizbullah**“ yani Allah partisi; diğeri de „**Hizbüşşeytan**“ yani şeytan partisi. Bu iki ifade hakkında „**İslam'ın Temel Hükümleri**“ isimli kitabımızda oldukça geniş mâlumat verilmiştir.

TEBLİĞ YOLU:

Gaye İslamî bir idare kurmaktır; Yol tebliğ yoludur!

Tebliğ yolu, Peygamber'in (s.a.v.) ve Onun sahabesinin yoludur. Bu yol ile neler tebliğ edilecek? Bir kelime ile „**Hakk**“ tebliğ edilecektir. İslam'ın her meselesi haktır; Tevhid'i de haktır, devleti de haktır, ibadeti de haktır, siyaseti de haktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) Efendimiz, peygamberlik görevine Tevhid'le, yani Allah'ın birliği inancını ilan etmekle ve tebliğ yoluyla işe başlamıştır. Önce muhterem hanımına tebliğ etmiş, sonra azadlı kölesi Zeyd b. Haris'e ve bu arada daha küçük yaşta olan amcazadesi Hz. Ali'ye tebliğ etmiş ve hepsi de iman şerefiyle müşerref olarak bir İslam cemaatinin ve cemiyetleşmenin nüvesini ve temelini atmışlardır. Sonra bu cemaate Hz. Ebu Bekir gibi zevat iltihak ede ede cemaat çoğalmış, tebliğ ve telkin merkezi Hz. Erkam'ın evi olmuştur. Hz. Ömer'in bu cemaate katılmasıyla sayı 40'a yükselmiş, bundan sonra tebliğat açık açık her tarafta yapılmaya başlamıştır. Onuç senelik bir tebliğ devri geçiren Hz. Peygamber'in ve Onun ashabının bu esnada müşrikler tarafından görmedikleri eziyet, çekmedikleri işkence kalmamıştır. Bütün bu eza ve cefalara karşı sabır ve tebliğle cevap vermekten başka kendilerine hiçbir suretle mukabil harekette bulunmalarına izin ve müsaade verilmemiştir. Ve nihayet (13) senelik çok mühim bir imtihan devresi geçirdikten ve başarılı olduktan sonradır ki, Medine'ye hicret etmelerine izin verildi. Ve bunu müteakib, Cenab-ı Mevlâ Medine'de kendilerine İslam'ın devletini verdi ve onları bu suretle mükâfatlandırdı. Artık müslümanlar devlet oldu.

Bizlerin de tebliğ yoluyla devlete gitmemiz gerekmez mi?

Dünyada her yerde ve her zaman davalara tebliğ yoluyla başlanmıştır. Önce birkaç kişi bir araya gelmiş, düşünmüş, karar vermiş, sonra tebliğata başlamışlardır. Aynı düşünceyi paylaşanların yavaş yavaş sayıları artmış, sonunda bir güç oluşmuştur. Devlete nüfuz edecek veya devletle mücadele edip onu düşürecek sayıya ve seviyeye gelmişler ve

düşürmüşlerdir. Hiç bir zaman başlangıçta bir ordu veya bir güç kendiliğinden mevcut olmamıştır. Önceden daima tebliğat yoluyla ilerlenmeye başlanmıştır. Zorbalar ve zorbalıklar halka tanıtılmış, bilgi verilmiş ve bunlar halk nezdinde mahkûm edilmişlerdir. İnsanlığa bu gibi zorbarların, baskı rejimlerinin ve hürriyetsizliklerin gayr-i meşru oldukları anlatılmıştır ve böylece tebliğatın tesir sahası yavaş yavaş genişlemiş ve milletin bütün zümrelerini etki sahası altına almıştır. Millet uyanmış, faal duruma geçmiş ve neticeye varmıştır.

Şimdi sizin ne bir ülkeniz var ne de bir ordunuz. Fakat elinizde bunlardan daha geniş ve daha kuvvetli bir şeyiniz var. O da tebliğattir; Tebliğat imkânlarına sahipsiniz. Millete İslam'ın siyasî, iktisadî, hukukî meselelerini anlatacaksınız; İslam'ın devletini anlatacaksınız, İslam'sız devletin dinsiz bir devlet olacağını ve müslümanlara hayır getirmeyeceğini anlatacaksınız. İslam'ın bütün emir ve yasaklarını hakkıyla anlatacaksınız, yegâne güzel ve âdil olduklarını anlatacaksınız. Dünyanın da ahiretin de saadetinin bunlara bağlı olduğunu anlatacaksınız. Bugünkü dünyanın içinde bulunduğu buhran ve huzursuzluğun temelinde İslam devletinin olmayışının, İslam hukukunun dünya siyasetine hâkim olmayışının yattığını anlatacaksınız. Gerçek ve âdil temellere dayanan İslam devletinin temellerini atmak için çalışmak bütün müslümanlar için başta gelen bir görev olma hususunu anlatacaksınız...

İşte bütün bunları anlatmak, tebliğatını yapmak ve talimat vermek, aynı düşüncede insanlar bulmaya ve bir tebliğat dalgası meydana gelmeğe ve bir ictimâî hareketin doğmasına götürecektir. Ve zamanla uyanık, şuurlu, vazife duygusuna sahip, cihad ruhuna malik dindar yığınlar bir araya gelecek ve bir İslam devleti kurulacaktır.

Tebliğde iki önemli unsur vardır. Bunlardan biri hakkı tavsiye, ikincisi de sabrı tavsiyedir. Hakkı tavsiye ne kadar önemli ise sabrı tavsiye etmek de en azından bir o kadar önemlidir. Sabır; hakkı tavsiye etmenin gücüdür, kuvvetidir, zırhıdır, kalkanıdır, ordusudur, teselligâhidir.

O halde tebliğ yoluyla giderken, acele etmemek, sabırsızlanmamak, hemen gayeye varacağım diye ümide kapılmamak da şarttır. Mücadelede mukavemet, hem de sürekli mukavemet esastır. Hiçbir akıl sahibi, yapacağımız tebliğat ve telkinatin hemence İslam devletine gideceğini sanmaz ve sanamaz. Özellikle dünyanın mevcut şartları karşısında bir İslam idaresi kurmak için sabırlı ve sürekli faaliyete ihtiyaç vardır. Yeryüzünde akıllı kişiler, yüz yıl sonra gelecek insanların kuracakları tesislere ve sistemlere temel olacak adımlar atmakta, fikirleri ileri sürmekte tereddüt etmemişlerdir. Devrin halifesi, ceviz fidanı diken bir ihtiyara şöyle demişti: „İhtiyar! Elli yıl sonra ve sen ölmüş iken meyve versin diye ceviz dikiyorsun?!“ İhtiyar ise şu cevabı vermişti: „Bizden öncekiler dikti biz yedik; biz de dikiyoruz ki başkaları yesin!..“

Gelecek nesiller için sonuç verecek olsalar da faaliyetimiz sürdürülmelidir. Büyük insanlar hiç bir zaman ye'se kapılmazlar; onların geniş düşünce alanları vardır. Ve zaman olur ki, bilfiil zindanlara atılırlar, esaret altında yaşarlar da, kurtulup kurtulamıyacakları mâlum olmasa bile endişe etmezler ve ye'se düşmezler, davadan asla vazgeçmezler. Hedefe ulaşmak için hangi şartlar altında olurlarsa olsunlar, çareler düşünür, yöntemler, planlar ve hazırlıklar yaparlar. Bu planları şahsen ve bilfiil gerçekleştiremezse bile, aradan isterse yüzlerce sene geçsin, inandıkları davanın hak olduğuna göre, başkaları bu yolu izler ve gerçekleştirir, kendileri de ondan manevî pay alırlar. Tarihte büyük inkılablardan pek çoğu böyle gerçekleşmiştir. Tebliğ yoluyla

devlete gitmenin bir avantajı daha var. O da şu:

Parti iktidarları milletleri saadete değil, felakete; huzura değil, anarşiye; terakkiye değil, iflasa doğru götürdüklerinden halkın nazarında her gün geçtikçe yıpranmakta, şikâyetler çoğalmaktadır. Parti iktidarlarının dertlerine deva olmayacaklarını gören ve anlayan milletler başka kurtuluş yolları arayacaklardır. İşte, sizler tam bu sıralarda İslam devletini, gereği gibi anlatırsanız, rağbet bulacak, kabul göreceksiniz. Arkanızda ve etrafınızda kitleler meydana gelecek ve bu suretle biiznillah devletinizi kuracaksınız.

Bir başka avantajı daha var. O da hicrî yüzyılın başında bulunuşumuz:

Peygamber (s.a.v.) Efendimiz'in buyurduğu vechiyle her yüzyılın başında bir müceddid gelecek, bir yenilik getirecektir. Neyi yeniliyecek? Dini mi? Hayır! Din zaten her zaman yenidir. Müslümanların dine bağlılığını, müslümanların, müslümanların cihada bağlılığını yeniliyecek, şehid olma aşk ve şevklerini, başarıya ulaşmaya, zaferler kazanmaya ait olan ümit ve heyecanlarını yeniliyecektir. Bu da kapalı ve gizli çalışma yolu olan parti yoluyla değil, Peygamber ve sahabenin takib ettikleri tebliğ ve cihad yoluyla olacak değil mi?

Avrupa'da cami cemaatlerimiz hissedilir derecede çoğalmıştır. Buna sebep de 12 Eylül'den sonra parti zihniyetinin ve siyasî taassubun zaafa uğraması ve hızını kaybetmesidir.

TEBLİĞ VE CİHAD METODUNUN ŞARTLARI

a) Kuruluşun şekli ve görevleri:

- 1- Siyaset diyanetin emrinde olacak;
- 2- Riyaset makamında, diğer şartları haiz olmanın yanında müctehid olan veya mevcudlar içerisinde ilim babında en ileride olan biri olacak;
- 3- Cemaat inkilâbî bir ruha sahip olacak; bunun için de Mekteb-i İbrahim'de eğitilecek;
- 4- Cemaat, şehadet ruhuna sahip, aynı zamanda aşk ve şevk içinde olup ölümden korkmaz seviyeye getirilecek;
- 5- Hedefe gitmede sadece „Sırat-i Müstakim“ takib edilecek;
- 6- Ne pahasına olursa olsun, taviz verilmeyecek;
- 7- Hedef ve gaye gayet açık ve net bir şekilde söylenecek ve ilan edilecek;
- 8- Bu yoldaki her türlü eza ve işkenceyi göze alacak, hücum ve saldırılara sadece ve sadece sabır ve ayetlerle cevap verecek. (Silaha sarılma yok; zor kullanma yok. Çünkü, o zaman bir iç savaş meydana gelir de tebliğ etme imkânı ve fırsatı kalmaz, sünnet-i seniyye'ye aykırı olur. Silaha sarılma, ancak Medine devri başladıktan sonra veya onun arefesinde olur. Yani mü'min mücahidler o kadar çoğalmış ki, silaha sarıldıkları takdirde başarı artık yüzde yüzdür.)
- 9- Sadece tağutî düzeni hedef alıp o bombarduman edilecek;
- 10- Cemaat ve millet daima teşvik, taltif, takdir ve tebrik edilecek ve bu suretle maneviyatları yüksek tutulacak;
- 11- Gayeye ulaşma işini sadece ve sadece Allah'ın Azimüşsan'a bırakacaktır.

b) Tebliğcilerde bulunması gerekenler:

- 1- Tebliğciler emin kişiler olacak;
- 2- İslam'ı önce kendileri yaşayacaklar, yani takva ehli olacaklar;
- 3- Söyliyeceklerini bilerek söyliyecekler;
- 4- İhlaslı olup ivaz ve garezden uzak olacaklar;
- 5- Parti siyaset ve zihniyetinden uzak olduklarını her halükârda ortaya koyacaklar;
- 6- Gayelerinin sadece ve sadece hak rızası olduğunu ve mesuliyetten kurtulmak istediklerini ortaya koyacaklar;

7- Taviz verme yoluna asla gitmeyecekler, İslam'ın çizgisinden milim şaşmayacaklar; yeri geldiğinde kırılacak ve fakat eğilmeyeceklerdir.

c) İlk söyliyeceklerimiz:

- 1- İslam Dini bir bütündür; parçalanamaz;
- 2- Devlet de İslam dininin bölünmez bir parçasıdır;
- 3- Dinden devleti ayırmak demek, hem dini hem de devleti idam etmek demektir;
- 4- Devleti dinden ayıranlar da onlara destek olanlar da şirke sapmış ve kâfir olmuşlardır. Böylelerin bundan derhal vazgeçmeleri ve tevbe edip imana gelmeleri lazımdır;
- 5- Bütün anarşinin ve huzursuzluğun kaynağı, İslam'ın devlet olmayışıdır;
- 6- İslamî bir devlet kurmak için, ciddi bir gayret göstermek her müslümanın görevidir ve bu görev farz hükmündedir;
- 7- Siyasetten maksadımız, parti siyaseti değil, İslam'ın kendisine mahsus bir siyasettir;
- 8- Bunlar birer tebliğdir; İslam'ın tebliğidir. Makam ve mevkileri ne olursa olsun, bunları herkese, her yerde ve her zaman sözle, yazı ile, şarla, kasetle, duvarlara yazmakla... tebliğ edeceksiniz.

d) Çok iyi bilecek:

- 1- Tebliğci çok iyi bilecek ve inanacak ki, tebliğ yolu dikenlidir, sağında solunda eşkiya çeteleri vardır. Dolayısıyla ter vardır, gözyaşı vardır, kan vardır;
- 2- Tebliğ yolunda açıklık vardır, cesaret vardır, salabet vardır, bereket vardır;
- 3- Tebliğ yolunda Allah'ın yardımı vardır, zafer vardır;
- 4- Ve nihayet, tebliğ yolunda iki güzelliğin biri vardır: Şehid olma, gazi olma.

Ve netice:

Her müslüman, devlet mevzuunda çok mühim bir sorumluluğun altındadır. Makam ve mevkii ne olursa olsun, kimse kimseyi bu sorumluluktan kurtaramaz. Binaenaleyh, bu mesele ile çok yakından ilgilenmek herkes için lazımdır. Ya yanlış veya hatalı bir adım atılırsa! Bunun vebalinden hiç birimiz kurtulamayız ve kurtaramayız. Buna binaen, ortada iki yol var. Soğukkanlılıkla ve ihlasla bu iki yol arasında bir mukayese yapmak ve yukarıda maddeler halinde sıralanan itiraz ve suallerin cevaplarını, mümkünse hazırlamak ve bunu bir rapora bağlayıp fetva mahiyetinde bir sonuca vardiirmek şarttır. Aksi takdirde bu ve benzeri soru ve itirazlarla mutlaka karşı karşıya kalacaksınız. Cevap veremezseniz, yarı yolda kalırsınız.

Bu itibarla, bunları görmemezlikten ve duymamazlıktan gelemeyiz, adam sen de deyip geçemeyiz.

Tebliğ ve İrşad Başkanlığı gibi ağır bir mesuliyet taşıyan ve ayrıca Fetva Heyeti Başkanlığı'nı da deruhte etmiş bulunduğumdan bunları gündeme getirme mecburiyetinde olduğumuz bilinmelidir.

Hakikatı aramak bizden, bulmayı nasib etmek Cenab-ı Hakk'tandır!

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)

Tebliğ ve İrşad Başkanı

23.02.1983

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6